

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

den procedure, som man har aftalt i forbindelse med dette lovforslag, meget vel kan tænkes at blive model for proceduren ved de fremtidige lovforslag. Her tænker jeg ikke mindst på det problem, som er draget frem og også er draget frem i udvalgsbetænkningen, om samarbejdet mellem folketingets forureningsbekæmpelsesudvalg og ministeren. Det er ganske klart, at jeg skal tilsige det bedst mulige samarbejde med dette faste udvalg, og det føles ganske naturligt som led i dette samarbejde at orientere udvalget, før vidtgående skridt træffes inden for de ramme- eller bemyndigelseslove, som nu efterhånden bliver vedtaget. Det er det tilfældet, jeg godt vil give ved denne lejlighed, og jeg håber, vi får det bedst mulige samarbejde fremover.

Der er ganske vist en række koordinationsproblemer, som man vel kan opfatte som visse indkøringsproblemer, som hr. H. C. Toft var inde på det. Man nævner i betænkningen spørgsmål om at koordinere indsatsen mod luftforurening. Ikke desto mindre oplever vi, at dette forslag, som er et egentligt forureningsbekæmpelsesforslag, ikke behandles i folketingets forureningsudvalg, men behandles særskilt. Det er ikke nogen særlig vidtgående koordination, og så vidt jeg har forstået, er der problemer omkring placeringen af en række egentlige forureningsforslag, som er på dagsordenen senere i dag. Der er en række problemer om, hvorvidt de skal placeres i forureningsudvalget, eller de skal i særskilte udvalg. Det var vel rimeligt, når man foretrækker og tilkendegiver, at en koordination skal finde sted inden for forureningsområdet, at man da også koordinerede det her i folketingsarbejdet, så man kunne få de forskellige synspunkter samordnet.

Jeg vil atter engang takke for den behandling, forslaget har fået hos samtlige ordførere.

Hr. Lennart Larson lægger efter min opfattelse for megen vægt på den samfundsøkonomiske målsætning i sit forureningsmæssige syn. Der dukkede ikke en eneste gang i hr. Lennart Larsons indlæg et mere økologisk præget syn op, altså hele spørgsmålet om balancen i naturen. I samme øjeblik hr. Lennart Larson lægger dette syns-

punkt til grund, vil det være meget vanskeligt at anvende de talstørrelser og i det hele taget diskutere de talstørrelser på en sådan måde, som hr. Lennart Larson gjorde det. Vi er i den situation, at hvis vi ser på svovlet, så er der naturligvis, som det blev fremhævet under første behandling, en vis naturlig svovlemission. Men når man dertil lægger den kunstige eller menneskeskabte svovlemission, som i en række af storbyerne når op på kolossale mængder i forhold til, hvad der er den naturlige emission, så er vi ude i det forhold, at den naturlige balance, i hvert fald for så vidt angår storbyerne, er slået i stykker. Og så må man ud fra et økologisk grundsynspunkt forsøge at genskabe denne balance i naturen, ikke alene ude i landdistrikterne, men også i byen. Når man lægger dette synspunkt til grund, som jeg fremførte her, så er det meget vanskeligt at dokumentere eller diskutere, om denne balance er 100 mill. kr. værd, eller den er 50 mill. kr. værd eller 150 mill. kr. værd. Jeg har altid lagt først og fremmest det økologiske grundsynspunkt til grund og kommer derfor ikke ind i de samme problemstillinger, som hr. Lennart Larson gjorde i sit indlæg her.

Lennart Larson: Jeg vil gerne sige til forureningsministeren, at jeg har ikke lagt de 100 mill. kr. til grund for, om det var for meget eller for lidt. Jeg har sagt, at man er nødt til at prioritere hele den miljømålsætning, vi skal have, og den forureningsproblematik, man har, og prøve på at få den ind, så det nytter noget. Jeg bor selv i en storby og har arbejdet meget med forureningsproblemer netop i en by, der har et meget, meget lavt forureningsindhold af svovl og sod, som jeg pegede på, i forhold til de grænser, der er fastsat efter svensk normgivning. Derfor finder jeg det uremeligt, at man fastsætter en ganske bestemt svovlgrænse også i denne by, når jeg samtidig ikke kan få penge til en løsning, jeg peger på, som ikke koster noget, og som forhindrer, at 20.000 t olie afbrændes om året i en storby. Det er denne problematik, jeg gerne vil ind på i min henstilling til ministeren. Hvor der er andre forhold, der spiller ind, lad os så få lov at investere pengene, hvor de virkelig gør nytte, og så vente lidt med at sætte procenten ned, hvis det ikke er den, der har den store betydning.